

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0029

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Zevende avontuur ter zee.

AUTHENTIEKE VERHALEN VAN EENEN REISGENOOT, DIE HET
WOORD OPNAM BIJ AFWEZIGHEID VAN DEN BARON.

Na het vorenstaande avontuur te hebben verhaald, verwijderde zich de baron, latende het gezelschap in eene zeer aangename stemming. Heengaande beloofde hij, bij de eerste gelegenheid, de avonturen zijns vaders te zullen verhalen, gevolgd door nog vele andere hoogst verwonderlijke anecdotes.

Toen ieder der aanwezigen een woord zeide over de verhalen van den baron, nam een der personen van het gezelschap, die hem op zijne reis in Turkijë had vergezeld, het woord op en berigtte, dat er zich niet ver van Konstantinopolen een buitengewoon groot kanon bevond, waarvan de baron Tott, in zijne Gedenkschriften melding maakt, nagenoeg, voor zooveel ik mij herinner, met deze woorden :

»De Turken hadden op de citadel, niet ver van de stad, op den oever der beroemde rivier de Simoïs, een verschrikkelijk kanon geplaatst. Het was gegoten van brons en wierp marmeren kogels uit van minstens elf honderd ponden. Ik had grooten lust, — schrijft de baron Tott, —

dit kanon af te schieten, ten einde de uitwerking er van te zien. Het geheele leger beefde op de enkele gedachte aan zulk een stout bedrijf, want men hield het voor zeker, dat de schok de citadel en de geheele stad zou doen ineensstorten. Er was niet minder, dan 550 pond kruid noodig, om het stuk te laden; de kogel, welken ik er in deed, woog, gelijk ik reeds zeide, 1100 pond. Op het oogenblik, toen de kanonnier naderde met het lont, weken de nieuwsgierigen, die mij omringden, tot op een' eerbiedigen afstand terug. Ik had alle moeite ter wereld, om den pacha, die bij de proef tegenwoordig was, te overtuigen, dat de zaak geen het minste gevaar aanbood. De kanonnier zelf, die vuur moest geven, was buitengewoon bevreesd. Ik plaatste mij achter een' schans, na het kanon te hebben gerigt en gaf toen het teeken, en op hetzelfde oogenblik voelde ik eene schudding onder mij, gelijk aan die, welke door eene aardbeving wordt voortgebracht. Op den afstand van ongeveer drie honderd vadems barstte de kogel in drie stukken, die over de zee-engte vlogen, het water tegen de oevers opdreven en het kanaal over zijne geheele breedte met schuim bedekten."

Ziedaar, voor zooveel mijn geheugen mij getrouw is, de bijzonderheden, welke de baron Tott mededeelt ten aanzien van het grootste kanon, hetwelk op aarde gevonden wordt. Toen ik met den baron von Münchhausen, dat Land bezocht, werd de geschiedenis van den baron Tott nog steeds aangehaald als een voorbeeld van ongehoorden moed en buitengewone koelbloedigheid.

Mijn beschermer, die niet kon verdragen, dat een fransch-

man meer zou vermogen, dan hij, nam het kanon op een' zijner schouders en na het naauwkeurig in evenwigt te hebben gebragt, sprong hij regtuit in de zee en zwom over naar den anderen oever. Ongelukkig vatte hij het denkbeeld op, om het kanon weêr over het kanaal te werpen en zoo op zijne plaats terug te brengen. Ik zeg ongelukkig, omdat het kanon van zijne hand gleed, juist toen hij het in evenwigt wilde brengen, om den gooi te doen, zoo dat het in het kanaal viel, wáár het nog ligt en waarschijnlijk wel tot na den jongsten dag zal blijven liggen.

Het was deze zaak, mijne heeren, die aanleiding gaf tot eene volslagen vredebreuk tusschen den baron en den Grooten heer. De geschiedenis der schatkamer was reeds lang vergeten, want de inkomsten des Sultans waren groot genoeg, om zijne kas op nieuw te vullen, en het was op eene regtstreeksche uitnoodiging van de zijde des Sultans, dat de baron zich toen in Turkijë bevond, en hij zou waarschijnlijk nog er zijn, indien niet het verlies van dit beroemde kanon den souverain in zoo hooge mate had mishaagd, dat hij order gaf, den baron het hoofd af te slaan. Maar eene Sultane, die mijnen meester zeer geneegen was, onderrigtte hem van dit bloeddorstige besluit; ja nog meer, zij verborg hem in hare kamer, terwijl de officier, die met de uitvoering belast was, hem overal zocht. Den volgenden nacht namen wij de vlugt op een schip, hetwelk onder zeil ging naar Venetië en zoo ontkwamen wij aan dit vreesselijke gevaar.

De baron spreekt ongaarne van dit geval, omdat hij dezen keer niet slaagde in de uitvoering van hetgeen hij

had ondernomen, en ook omdat hij gevaar had geloopt, zijn' huid er bij in te schieten. Vermits intusschen deze geschiedenis niet van dien aard is, dat zijne eer kan worden geacht, daarbij betrokken te zijn, ben ik gewoon, haar te verhalen, als hij zich heeft verwijderd.

En nu, mijne heeren, kent gij den baron Münchhausen tot in den grond, en ik hoop, dat gij geen' den minsten twijfel zult voeden met opzigt tot zijne geloofwaardigheid; even als ik mij vleije, dat gij ook de mijne niet zult verdenken.

DE TIENDE HOOFDSTUK.

De Baron vat zijn verhaal weder op.

Gelijk men wel kan denken, de vrienden van den baron hielden niet op, hem te verzoeken, om het zoo leersame als belangrijke verhaal van zijne avonturen voort te zetten; doch deze verzoeken bleven langen tijd vruchteloos. De baron had de lofwaardige gewoonte, niets te doen, tenzij in overeenstemming met zijne luim, en de nog lofwardiger gewoonte, van zich, door wat het ook mogt wezen, niet te laten afbrengen van dit welgevestigde beginsel. Eindelijk toch kwam de lang verlangde avond en een hartelijke lach op des barons gelaat kondigde zijnen vrien-